

ÚJSÁGVÁRI

Tudomány

Vallás

Kultúra

Oktatás

Művészet

Stílus

Irodalom

Történelem

1992 óta

BÁLI KIADÁS • 2012

Jelentés a szlovák havasokból

„A sítáborban minden más lesz!”- hallottuk sokszor. Az ember természetéből adódóan nem képes addig elhinni, avagy elfogadni valamit, amíg nem látta a saját szemével, nem érezte, nem vált eggyé vele, nem élte át. A sítábor több, mint egy csúzás a szlovák havasok csúcsairól...

Valahol sejtettem persze ,hogy a legendás sítáborban minden máshogy fog alakulni mint a mindennapokban ,de ilyen drasztikus változásra egyáltalán nem számítottam. Szinte egyik pillanatról a másikra éledtek és váltak szorosabbá azok az emberi kapcsolatok, amik már magfáradtak, ellaposodtak vagy teljesen eltűntek a szürke hétköznapi mókuskerekében. Olyan évfolyam- és osztálytársaimmal találtuk meg egymásban újra a szépet, akiknek már-már a pusztaság létezéséről is elfeledkeztünk. Ezzel persze nem voltam egyedül.

Tále egyébként remek hely. Igazán hangulatos és színvonalas. Ahogy láttam, a legtöbb embernek sikerült lerombolnia azokat a korlátokat, amiket a mindennapok során maga - vagy mások - köré épített. Na és persze még síeltünk is egy jót. A felsőbb éveseknek igazuk volt: a sítábor megváltoztat kívül-belül, kicserél, és jobb emberré tesz!

Köszönjük a lehetőséget, jövőre ugyanott!

Gyárgyán Domonkos

INTERVIEW

Az elmúlt napokban készítettem egy rövid interjút Sophie-val, aki egy pár hónapra Magyarországra jött és itt az iskolánkban tanít németet. Tizenkilenc éves, és az egyetem előtt tapasztalatot szeretne gyűjteni. Németországban ezt „Freiwilligsjahr”-nak, azaz önkéntes évnak nevezik.

Miért pont Szegedet, Magyarországot választottad?

Először is azért, mert nekem itt Magyarországon jelölték ki a helyet, másodszer pedig mivel Dél- és Kelet –Európát részesítettem előnyben, döntenem kellett különböző régiók között, illetve nem is dönteni, hanem előnyben részesíteni.

Meddig maradsz Szegeden?

Szegeden valószínűleg május végéig. Júniusban és júliusban pedig Budapestre megyek és a Goethénél fogok dolgozni.

Miért dolgozol önkéntesen?

Különböző okok miatt döntöttem az önkéntes szolgálat mellett. A kiindulópont az volt, hogy új tapasztalatokat akartam szerezni, illetve bepillantást nyerni a gyakorlati életbe. Már régóta érdeklődtem a németért mint idegen nyelvért, a különböző oktatási rendszerekért/módszerekért, így az álláskiírás szinte kifejezetten nekem szólt.

Mégsem én választottam a Goethe Intézetet, hanem ők választottak engem, a pályázat keretében csak a preferenciákat (az érdeklődési területeket) lehetett megadni. Az önkéntes szolgálat nekem egy nagyon jó lehetőségnek tűnik arra, hogy a látóköröm szélesedjen, és ezzel egyidejűleg másokat támogassak.

Hogy lehet a Goethével felvenni a kapcsolatot?

A legegyszerűbb módja a weboldalán keresztül. Ha valaki érdeklődne, a Goethe budapesti oldalán megtalálja a választ a kérdéseire.

(www.goethe.de/ins/hu/bud/deindex.htm)

Deák Réka

Amikor a sonka igazán sonka, a tojás pedig igazán tojás

Itt vagyunk 15-19 évesen, s akár mi is mondhatnánk, hogy szinte peregnek az évek. A hónapok rohannak, ilyen ünnep, olyan ünnep, szakadatlan verkli.

Igaz, ami igaz, élünk. Ver a szívünk, lélegzünk, de a lelkünk sokszor csak vonszolja magát utánunk. Habár az örökül kapott tudásvágy, tudás lázban tart, azért az igényeinket nem teljesen elégíti ki. Ennél valami több kell!

És akkor itt van ez a Húsvét. A várakozás, amelynek pont ebben rejlik a lényege. Az, hogy „sorra vegyük halk mesével az eltűnt évek napjait”. S mondhatjuk, „rohanó” korunk problémája, hogy nem jut idő az ilyenfajta időtöltésekre, de ez nem igaz. Mert ha nem ezeknek a fontosságát, akkor mit sulykol belénk megannyi regény? Akár a realisták, 150 évvel ezelőtről? Bár közhely, de igaz, hogy arra mindig van idő, amire hagyunk, s arra mindig van kifogás, amire akarjuk, hogy legyen...

És ha egyszer mégis elmerülnénk ezekben a húsvéti misztériumokban? Így ahogy vagyunk. Ekkora magassággal és testsúllyal. Mert ezek a kicsi próbatételek, „szertartások”, a milliárdoknak szólnak, akikbe mi is beletartozunk, s nem csak a hithű keresztényeknek. S mi lenne, ha egyszer igazán, szinte percről percre figyelnék arra, hogy átéljük az ünnepet, minden lemondásával, önfeláldozásával s természetesen feltámadásával együtt. A húsvét a keresztények legnagyobb ünnepe, egy vallás épült rá. S ha már így van, akkor ez nem lehet hatás nélküli, és egy próbát biztosan megér. Nekünk már talán program ez is, olyan 4 napos, időt kell rá spórolni, be kell a noteszbe írni.... De rendben, ám legyen!

Húsvétkor törlesztünk. Másokért. Magunkért. Már az éveink száma a tetteink súlyát erősíti, lassan rajtunk a sor, hogy legyen belőlünk valaki. Erre nem elég megszületni, a hozott anyaggal dolgozni is kell. Az elhatározott számos önmérséklet, lemondás, hogy valamitől meg kell tartóztatnunk magunkat, ez úgy lehet lelki, mint fizikai dolog. S megmozdít a tudat, hogy megtehetném, de nem teszem, mert ellenállok a kísértésnek, ellenállok a vágyaknak, vagy másokért cselekszem, valakiért valamit teszek, direkt, készülve rá, nem a véletlenre bízva.

Talán hihetünk abban, hogy a másokért vállalt áldozat sohasem hiábavaló, az ember ott kezdődik, ahol túllép önmagán.

Végezetül, ha ebben a 4 napban kicsit döcögős is az „erőltetett menet”, a csoda nem marad el. A fojtott vágyak és a lemondás veritékes percei után megértjük, hogy Nagyszombat estére miért lesz a sonka igazán sonka és a tojás pedig igazán tojás.

Szántó Kata

Életem a tettek nélkül és az ingem szalag nélkül, mondd, mondd, mondd, mondd, mit ér?

- ☞ Mi az a 10 szó, ami először eszedbe jut a szalagavatók kapcsán?
- ☞ **Öröm, buli, osztálytánc, izgalom, kis szomorúság, barátok, elegancia, szépség, EZ A MIENK!, felszabadulás...**
- ☞ Ha össze kéne foglalnod ezt a januári napot, miket emelnél ki?
- ☞ **A szalagtűző műsor nagyon-nagyon tetszett. Büszke vagyok az osztályvideónkra, úgy gondolom, kifejezi azt, hogy milyen volt, s mennyi sok hülyeséget csináltunk. Az ünnepségen rádöbentem, hogy mennyire fog hiányozni minden... Én sose tulajdonítottam túl nagy jelentőséget a szalagtűzőnek, úgy megragadt a formaiságoknál. De idén, hogy mi is meg kaptuk ezt a szalagot, kicsit úgy érem, ez jel képezi, ez teszi megfoghatóvá a hovatartozásunkat.**
De az osztálytáncnál jobb érzés nincs! Az a legjobb, hogy mindenki együtt táncol, élvezi, hogy így mindenki előtt, egy egész osztályként lépünk fel. A keringő borzasztó, szinte feszültség az egész. Remélem, hogy végül is hagytunk nyomokat magunk után, a tanárokbán, másokban és a suliban.
- ☞ S mit gondolsz magáról a bárról, jó, hogy ez ilyen „klasszikus” formában őrződik meg?
- ☞ **Igen, jó, hogy retrózenék vannak, mert a diszkó zenék nagyon illúziórombolók lennének. Szerintem mindenképp maradjon meg ez a szokás, a felnőtté válás miatt is. Ez olyan első beavatás, eddigre mindenki beért, az első komoly ünnepélyünk...**

U.I.: Tegyetek egy meghívót félre, jövőre is!

Egy tizenkettedikes nyomán...

Nobel-díjasok Szegeden

Szent-Györgyi Albert 75 éve kapta meg az orvosi-élettani Nobel-díjat. Ennek kapcsán kilenc természettudományi kutatásért Nobel-díjjal jutalmazott kutató látogatott el Szegedre.

A középiskolás diákok valamelyikük életét és munkásságát angolul bemutató munka megírásával pályázhattak arra, hogy a konferenciasorozat megnyitó rendezvényén bemutathassák a választott tudóst. Szerencsésnek mondhatom magam, mert én lettem az egyik kiválasztott. Sok gyakorlás, próba és hosszas felkészülés után március 23-án érkezett el az Open Forum napja. A pályázókon kívül meghívott középiskolások, egyetemisták és tanárok jöhettek el a konferenciára.

Izgatottan vártuk a Nobel-díjasok érkezését, hiszen a legjobb pályamunkákat írók a műsor előtt személyesen is beszélgethettek azt általuk választott tudóssal. A rendezvény kezdete előtt nem sokkal a szervezők közölték velünk, hogy a meghívott kutatók közül hárman nem fognak tudni eljönni. Nagyon rossz érzés volt ezzel ennyi munka és készülés után szembesülni, főleg mert köztük volt John E. Walker is, az általam választott tudós. Szerencsére azonban végül mégis megérkezett, és bár a konferencián nem tudott maradni, volt alkalmam néhány percig beszélgetni vele.

Mesélt az iskolás éveiről: mindig jó tanuló volt, minden tantárgy érdekelte. Emellett sokat sportolt, játszott az iskolai sportcsapatokban, sőt kórusban is énekelt. Elmondta, hogy a tudományos pályájának kezdetén mennyire nehéz volt feladni a vallását, és emiatt a nagyon istenhívő édesanyjával is kénytelen volt konfliktusba kerülni. Megosztott néhány részletet a kutatásaival kapcsolatosan is.

Bár mindig nagyon céltudatos volt, fiatal korában hátránynak érezte, hogy az apja tanulatlan ember volt, úgy gondolta, hogy emiatt rosszabb esélyekkel indul az életben. Később azonban rájött, hogy a saját életét ő maga irányítja. A mi

korosztályunknak is azt üzente, higgyük el, hogy kitartó munkával, kellő szorgalommal megvalósíthatjuk az álmainkat.

Mikor megérkezett az összes Nobel-díjas és a vendégek is, elkezdődött a találkozó. Nagyon jó volt látni, hogy a meghívott tudósok milyen közvetlen, kedves emberek. Készségesen válaszoltak a nézők által feltett komoly, vicces, a kutatásaikkal vagy akár a szabadidejükkel és a magánéletükkel kapcsolatos kérdésekre is. Érdekes volt hallani, hogy az izraeli Ada Yonath például iskolás éve alatt szembesült azzal először, hogy létezik egy olyan hely – a laboratórium –, ahol az emberek a tudományokkal foglalkoznak. Ekkor döntötte el, hogy kutató szeretne lenni.

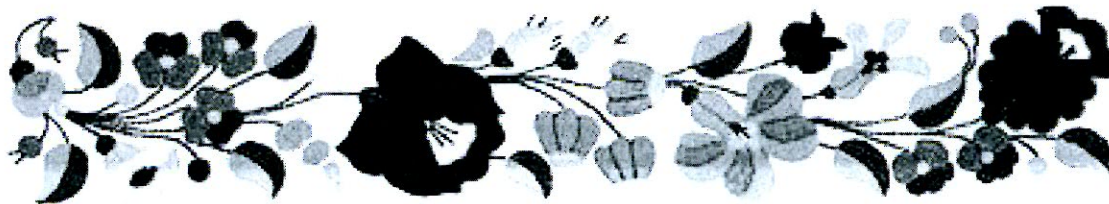
Robert Huber pedig akkor határozott úgy végleg, hogy természettudományos munkát választ, amikor megdöntött egy korábban igaznak vélt kutatási elméletet.

Egy nagyon kötetlen hangvételű délutánon vettünk részt, ami úgy gondolom minden résztvevő számára maradandó élmény volt.

Összességében azt tanácsolták a Nobel-díjasok mindannyiunknak, hogy próbáljunk meg olyan munkát választani, amiben igazán jól fogjuk érezni magunkat. Legyen az természettudományos vagy bármilyen egyéb terület, csak az a fontos, hogy ha reggel felébredünk, akkor ne azt érezzük, hogy már megint dolgozni kell mennünk, hanem azt, hogy végre megint azt csinálhatjuk, amit szeretünk.

Jakus Petra

**Novics Endre: Bitórózsa
(Ballada)**

A bitófa aljában új
virág nyílt, vérvörös:
„Szakajts le szerelmes, tőlem
lesz keserves, vég-öröm”
Mért ez átok, mért e baj? Mért,
hogymindörökké tart?

A bitófa kötélén új
zsvány lóg, szende-szép.
Hollók már vájkálják szívét, s
bordáját, szép szemét.
Mért ez átok, mért e baj? Mért,
hogymindörökké tart?

A bitófa mellett már új
gyászmenet könnyezik
„Felkötve kedvesünk, újat
kell keresnünk, nincs remény.
Mért ez átok, mért e baj? Mért,
hogymindörökké tart?”

A bitófa legszebbje új:
teste megtépve, szürke már.
Arra járt szende-szép, kedves,
naiv leány, így kiált:
„Mért ez átok, mért e baj? Mért,
hogymindörökké tart?”

A bitófa kedvesét új
szépség bűvöli, ép virág.
A szürke tetemre vörös
rózsát tűz a lány.
„Mért ez átok, mért e baj? Mért,
hogymindörökké tart?”

A bitófa aljában rég
test porlad, mindig szép.
Vér-rózsa benötte, szakajts
le belőle, átok ér!
Régi átok, régi baj, így
mármindörökké tart!

Kampler Éva: Árnyak a sötétben

Árnyasodik a kert, a nap leköszön,
Gomolyog a felleg, nő az éj,
Lassan elnyomja a fényeket,
A szívekben elhatalmasodik a kéj,
De lárma dermeszti kővé a testet.

Koppanás a padlón, s az ajtót
Szelíden egy kéz öleli át,
Összeszorul a gyomor, izzad
A tenyér, félelem lepi be a szobát,
S a rém egyre beljebb hatol!

Merevek a térdek, lassul az idő,
Egy bakot épp meglő a Vadász,
Az erdő felhorkan, együtt véreznek,
Előbb a vérontás, s csak aztán a nász.
Hidegvérű gyilkolás, remegő keblek.

Meglibben a függöny, elsuhan az árny,
S hirtelen pirkadván eltűn a setét,
Üvöltés serken torka mélyirül,
A leány elhagyja véres tetemét:
Megrendült lelke testéből kitör...

Papp Lili: Diszharmónia

Ha jövőd nincs, építs múltat szakadatlan'
Lesz mégis, ami előre vihet folyamatosan.
Míg szemében ott vagy, bár érthetetlen;
És szemében ott vagy, a kies végtelenben.

A szerelem szörnyeteg,
Minek is szépítgeted?
Élő húsoddal eteted,
Könnyel megvérezed,
Önzéssel megmérgezed...

Ott állt, emlékszel, rég, a világ legszélén
Kék vadvirág hervadt haja tengerén
Itt szerettél még, és csakis őt, látod?
Hangja meg tudta remegtetni a világot...
De a rideg, kegyetlen tél hirtelen ránk szakadt,
S a sötétben fényt csak egy halott Nárcisz ad...

Moldován Milán: Anya

Oly sok minden van, ami miatt sírhatunk.
De van egy dolog, amiért mindig kitartunk.
Óvjuk, s ha kell, az életünket áldozzuk,
Érettük szívünkől könnyeinket hullajtjuk.

Öröm és bánat is, mit velük megélünk,
S elmékben tartjuk, védjük, őrizzük emlékük,
Ha a sors falat emel közöttünk végül,
Addig próbálkozunk, míg e falat leküzdjük.

Áldom a napot, mikor megismertelek,
S először anyukámnak nevezhettelek,
Kérlek bocsásd meg nekem a sok- sok hibámat,
De szeretném, hogy tudd: én örökké imádlak!

A múzsa csókja

Az irodalom mentsvár az ember számára, mi a karjába veszi, elringatja és oltalmat nyújt. Verset olvasva a tört szív, az elárult lélek, a világ szélére sodródott ember nem lesz egyedül, mert a költészetbe kapaszkodó együttérzést, segítséget talál. Miként egy kéz, mely titkos szorításával üzeni, hogy van még részvét, van kegyelem, erőt ad, hogy hidd: teljes egészében nem romlott még el ez a világ.

Latinovits Zoltánt idézve: „A vers olyan emberi beszéd, ami a dallal, az ősi dallal rokon. Rokon avval a kimondhatatlannal, ami már-már titkos, sámáni mesterség. A vers az ember legtöbbször megnyilvánulása, leganyagtalanabb röpülése, legforróbb vallomása a létről.” De mi igézi meg a poétát? Ki segíti, hogy rímekkel ölelkezve összetapadjanak a szavak? Valóban létezne egy eszményi lény, mely testi bájaival, tiszta lelkével ihletet ad, inspiráló hatást nyújt érte epekedő trubadúrjának? Vagy talán ez is csak egy babona, ahogyan a tengerészt megigéző szíren esete? Kétlem.

Elmélyedve az irodalomtörténetben oly sok név igazolja a múzsák létezését: Kalliopé, Euterpé, Thaleia, Uránia, Beatrice, Theresa... Szeretők, mitológiai alakok, kurtizánok, táncosnők, plátói szerelmek, akik a múlhatatlan női szépséget, a nőideált testesítették meg hajdanában. Tér- és időfelettségüket számtalan elragadottságtól, vágyakozástól, kudarcától, lemondástól és

dactól átítatott alkotás bizonyítja, valamint jó néhány festmény és szobor, melyeket letűnt korok ihlettek.

Azonban az ihlető erő nem kötelezően emberi lény, jelenthet az csupán egy ábrándot vagy hajtóerőt, amiért hajlandóak lennénk hegyeket mászni, csatornákat úszni és akár meghalni is. De gyakran a művészen élő múzsa egyszer csak megtestesül, hús-vér emberré válik...

Múzsáink álruhában járnak, s nehéz nyakon csípni őket, bár mindenben ott rejtőznek. A dolgok mélyére kell tekintenünk hozzá, és ha egyszer megtaláljuk a sajátunkat, hagyjuk, hadd sodorjon a lelkesedés. Hogy mit tesz a múzsa az emberrel? Nem tudom biztosan, de bármikor homlokon csókolhat minket. Ha pedig ez megtörténik, akkor papírt ragadunk, és valami rendkívüli születik.

A költészet napjára emlékezve
Kampler Éva

Őszinte részvétellel

Pénzes József tanár úr legendás személy volt azok életében, akik a kis Ságváriban edződtek első iskolás éveikben. Nemrég sporttovábbképzésre jelentkezett, azonban élete váratlan, tragikus véget ért Fekete zászló került ki az általános iskola ajtaja fölé. Élete során nem kerültek a megpróbáltatások, ám ennek ellenére nem csappant a gyerekek iránti elkötelezettsége. Ez tette őt jó pedagógussá, de ami még jelentősebb, hogy egy meghatározó emberré a gyerekek szívében.

Iskolánk egykori testnevelő tanára, **Liszkai Mihály** is ez év tavaszán hunyt el. Sajnos a gimnázium jelenlegi tanulói nem ismerhették, de a „ságvárizmushoz” hűen, nem megfélemezve a korábbi generációkról, szeretnénk e pár sorral emlékének adózni.

Az iskola nevében közölte: Halkó Petra

Az Art Deco

Hatalmas óceánjárók, kellemes swinget játszó jazz-zenekar, pazarul berendezett báltermekben elegáns emberek, pezsgős poharak, Manhattan kivilágított felhőkarcolói, Miami Beach hófehér villái. Ez mind az Art Deco.

Az Art Deco 1920-1939 között élte fénykorát. Nagy hatással volt az építészetre, a belsőépítészetre, ahogy a lakberendezés, a divat, a festő-, képző-és filmművészet alakulására is. Az irányzat sok különböző stílus ötvözeteként jött létre: a 20. század elején virágzó összes stílusirányzat (modernizmust, kubizmust, bauhaus, futurizmus, art nouveau) jeleit felfedezhetjük benne. Érdeemes kiemelni, hogy a viharos húszas években vált igazán népszerűvé. Az Art Deco kifejezés a francia „art decoratifs” kifejezésből ered. 1925-ben a Francia Lakberendezők Szövetsége kiállítás szervezett, ahol az Art Deco mint stílusmegnevezés megszületett az elegáns, de eklektikus stílust modern irányzatként tartották számon tartva, mely sokat merített az afrikai, az egyiptomi, az azték és a spanyol világ művészetéből. Egyszerű vonalvezetése és a modern építészettel mutatott rokonsága a mai napig népszerűvé teszi a kortárs művészek körében.

New Yorkban az Empire State Building, a Chrysler Building és a Rockefeller Center az egyik legismertebb példája a stílusnak.

Stílusjegyei:

Elegáns, funkcionális és egyben ultra modernnek is számított. Az Art Deco tiszteletadás az ipari formatervezésnek, mely eldobta az art nouveau kanyargó görbéit, pasztellszíneit, és mindezt felváltotta kopárabb vonalvezetéssel, valamint modernebb színek használatával. A stílust meghatározta, hogy kialakulásakor nagy népszerűségnek örvendett a turizmus. Így az egyiptomi régészeti leletek, a feltárt piramisok és papiruszok motívumai is alapvető építőelemei lettek az Art Deco irányzatának csak úgy, mint az építőkockaszerű panelházformák és a cikcakk alakzat. Az anyagok terén jellemző volt az alumínium, a rozsdamentes acél, a lakk, a bakelit, valamint az egyéb egzotikus anyagok használata, mint a cápa vagy a zebrabőr. A stílus kiegészítői általában karakteresek, változatosak, jól mutatják ezt a geometriai formákkal díszített takarók, leopárdbőrök, a műanyag vagy krómozott hamutartók.

A lehetőségek olyan korlátlanok, mint amennyire a modernség maga.

Háló Veronika

K ö n y v a j á n l ó

Bohumil Hrabal: Őfelsége pincére voltam

„Jól figyeljenek arra, amit most mondok!”- hívja fel a figyelmet Hrabal, a bohó anekdoták, meghökkentő történetek mestere Őfelsége pincére voltam című, korántsem szokványos, szókimondó műve elején. Ha megfogadjuk tanácsát, könnyen meghódítanak a szerző humoros-groteszk epizódjai, egyszerű, de bölcs szereplői. De mi is teszi ezt a regényt örökre emlékezetessé? Hogyan lehet tizennyolc nap alatt ennyire tiszta és őszinte könyvet írni, amit ráadásul –éppen ezért– a hatóságok be is tiltottak?

A könyv egy cseh pikolófiúból lett milliomosról szól, aki az éppen dúló világháború miatt szerzi, és később veszti el vagyonát. Kívülálló ő,

napjaiba. Ezeket a történeteket Hrabal hihetetlen elevenséggel, egy kis humorral és erotikával fűszerezve tálalja fel nekünk, figyelve arra, hogy a tragikum is pozitív formában szülessen újjá, miközben írásából, s így karaktereiből csak úgy sugárzik a bölcsesség, az élettapasztalat. A mű olvasása során végigkövethetjük „Herr Ditie” koránt sem szokványos életútját, melynek nem várt fordulatait és pikáns ínyencségei elkápráztatnak és megborzongatnak.

Ha valóban különleges olvasmányra vágyunk, és nem zárkózunk el egy kis hétköznapi extravaganciától, Hrabal regénye a lehető legjobb választás. Ajánlom mindenkinek!

Kismarczy-Antalffy Áron

Fogadjunk, hogy ettől leesik az állad!

(Egypercesek)

A T- Rex ma is élő legközelebbi rokona: a csirke

Amerikai tudósok őszállatok és a ma élő állatok proteinjeit összehasonlítva igazolták a madarak és a dinoszauruszok közti kapcsolatot. A Tyrannosaurus Rex egy 68 millió éves, igen jó állapotban megmaradt maradványából vettek kollagén proteinmintákat, és 21 ma élő élőlény – többek között a csirke, az alligátor, az elefánt és az ember – kollagénjeivel hasonlították össze az egyes proteinszekvenciákat. A hasonlóságok és különbözőségek alapján családfát építettek, a vizsgálat során kiderült, hogy a T- Rex a madarak rokona.

Miért piros a húsvéti tojás?

A **húsvét** a kereszténység legfontosabb ünnepe. A Biblia szerint Jézus a nagypénteki keresztre feszítése után a harmadik napon, vasárnap feltámadt. Áldozatával megváltotta minden ember bűnét, feltámadásával legyőzte a halált. A tojás piros színének a keresztény hagyományokban

fontos jelentése van: Krisztus kiömlő vérének jelképezi, és a megváltás öröme emlékezteti a megajándékozottat.

Síron túli tömeggyilkolás

Nem is olyan rég értesülhettünk a dohányzás visszaszorításáért tett drasztikus lépésekről, amelyek tiltják a füstölgést a munkahelyeken és a közintézményekben. Ki gondolta volna, hogy ami a 16. században egész Európát meghódította, egy orvos segítségével jöhetett létre? Jean Nicot érdeklődését az Újvilágból hozott első dohánylevelek keltették fel. A francia orvos gyógyhatást tulajdonított neki, és az elterjesztésében is fontos szerepet játszott. Kétes dicsőség jutott neki, hisz a dohány az emberiség „tömeggyilkosa”, aminek tudományos neve (*Nicotiana tabacum*).

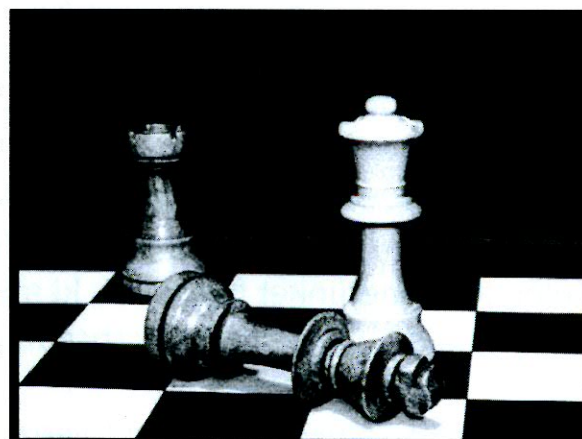

November 19.: A „Legyen rossz napod!” világnapja

A bizarr ünnep vélhetően Amerikából ered. Születését annak is köszönhetjük, hogy igen sokan megunnak már mindig mindenkinek búcsúzóul valami jót kívánni, mint például, hogy: „Legyen szép napod!” Ennek apropójaként november 19-én bármelyikünk nyugodt szívvel kívánhat rossz napot a másíknak.

Sakk-matt...

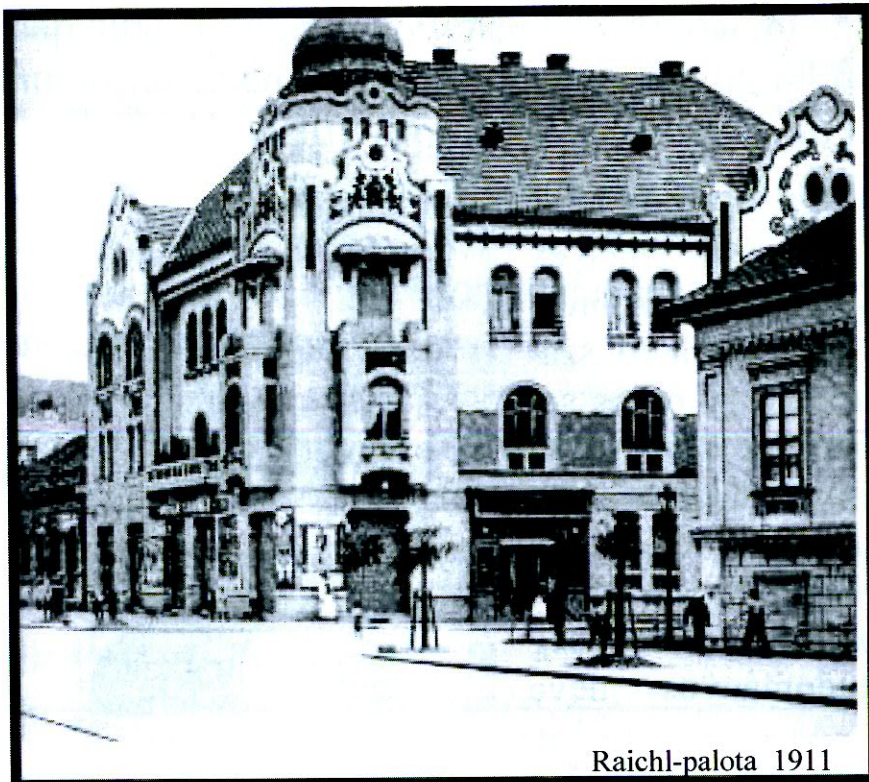
Igaz, hogy a sakk játszmák utolsó „rímelő” kifejezéseként ismert, de ma már bármely élethelyzetben használatos lehet a szöveggörnyezethez mérten. Ám gondoltuk volna-e, hogy ez a kifejezés a perzsa „Shāh Māt” kifejezésből származik, melynek jelentése: a „királyt lerohanták”...

Egy elfeledett nemzeti dal

Gondoltad volna, hogy Görögország nemzeti himnuszát aligha tudja valaki végig fejből? A mű ugyan egy 158 versszakos költeményen alapszik. Eredeti címe Himnusz a Szabadsághoz (Ύμνος εις την ελευθερίαν). Ez a Ciprusi Köztársaság himnusza is.

A hónap képe:

Raichl-palota 1911

Gondoltuk, talán segíthet elnosztalgiázni ez a régi kép iskolánkról. Bizonyára nem sokan tudják, hogy építésze, Raichl Ferenc, saját lakhelyének szánta az épületet. Az ezerkilencszázas évek elején készült el, s a mai napig is áll a maga szecessziós stílusában, gimnáziumunk méltó helyszínéül.

A szerkesztők:

Nos, vannak köztünk olyanok, akik csak nemrégiben kerültek az iskola szorongató karjai közé. Vannak rutinosabbak, akik, azt hiszem, eddigre kellően kiismerhették ezt az eleinte labirintusnak vélt helyet, amelytől mindenki olyan nehezen szakad el, nem is értem, miért.... Megint mások most májusban elhagyják az iskolát. Örök körforgás ez, valaki jön, valaki megy, sajnos nem lehetünk itt örökké. Tovább kell állnunk, át kell adnunk a lehetőséget és a kutricánkat másoknak, de miért megy ilyen nehezen ez? Nem arról van szó, hogy önzőek vagyunk, hanem egyszerűen az ember természetéből adódóan ragaszkodik ahhoz, amit szeret...

Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani a címlapért: Molnár Petrának, aki nem hagyta, hogy tatóngó üresség borítsa az első oldalt.

Külön köszönetünket fejeznénk ki a Ságvári Endre Gimnáziumért Alapítvány támogatásáért, illetve ennek kapcsán a kedves adományozók nagylelkűségéért.

Cikkeiket, műveiket közölték: Gyárgyán Domonkos (10.c), Szántó Flóra (12.d), Jakus Petra (11.d), Novics Endre (?), Papp Lili (11.c), Moldován Milán (11.b), Halkó Petra (11.f) Kismarcsi Antalffy Áron (12.d)

Felügyelő tanár: Táborosi Andrea

Lektorált bennünket: Hornok András

Segédszerkesztőink: Deák Réka (11.c), Háló Veronika (11.c) és Szántó Kata (11.c)

Főszerkesztő: Kampler Éva (11.c)